ret kan nyde hendes stille Skrivemaade; men hvis de derved kjeder sig, da er Skylden ikke hendes. Hun har sin Maade, og den er hun vedbleven at følge. Hun har sit personlige Forhold til det Stof, hun behandler, saa hvis man sammenlignende stiller hende op ved Siden af det nye i Literaturen, og hun taber derved, da er det lige saa urigtigt, som at sige: man foretrækker, at Mennesket er tyveaarigt istedenfor femtiaarigt. Hver har jo sin Ret til Tid og Sted.

„Marie" maa ganske vist henregnes blandt Romantikerne; der er ialfald bestandig et Drag af Romantik i hendes Bøger, og vil man følge hende, nødes man nok til at flytte lidt om paa Nutidens Meninger og Domme, men hendes Skildring af den Tid, hun hensætter os i, er saa sand og levende, at man hurtig er lige saa hjemme i den, som hun selv.

Og dette er en veritabel Digterevne. Der udmales jo ofte i Bøgerne med glimrende Farver Steder, som Baggrund for en Handling, der træder saa bestemt i Strid med hinanden, at Begivenhederne umuligt har kunnet modtage sit Udspring deraf. Og uden at Læseren altid forstaar, at Forfatteren her har bildt ham en god Del ind, faar han dog en Fornemmelse af ikke rigtig at kunne være med. Og herved indføres en Svækkelse i Literaturen. Det skal jo være en Forfatters Pligt — hans ansvarsfulde Kald — at vejlede til Sandhed, saavel i det smaa som i det store, thi Mennesket vil oplyses, selv om han stundom nok saa gladelig følger et Blændværk. Og en Forfatter skal under Læsningen helst blive os en Ven; bliver han ikke det, kan han heller ikke være vor Vejleder, thi til begge Dele udkræves Tillid.

Det er den Tillid, „Marie" har kunnet indgyde sine Læsere. Hun har iaar paa det Mallingske Forlag i Kristiania atter udgivet en Bog, hvori hun, ligesom i de fleste af sine Bøger, gaar tilbage til en svunden Tid. Bogens Titel er „En Kjærlighedshistorie fra gamle Dage", og den har baade i Sverig og Norge faaet en meget rosende Dom.

Om Kjærlighed kan jo skrives meget; den kan til alle Tider give Livet det store Indhold, hvad enten den fører til Savn eller til Glæde, som højner Interessen fremfor noget andet Stof i Literaturen. Denne Kjærlighedshistorie fra gamle Dage har baade gribende og smukke Momenter, som Bogen naturligvis ikke kunde undvære, men den har dog et andet Indhold, der vistnok skal være at anse som underordnet, men som dog faar en saa overvejende Magt, at det idetmindste maa regnes for sideordnet. Dette er Bogens historiske baade Forgrund og Baggrund. Man kan ret vel forud vide Besked om Kong Kristian den Sjette og hans pragtsyge og bigotte Dronning Sofie Magdalene med samt deres Hof, men man skal dog ved denne Bog faa et Indblik i deres